

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Περιστεύοντας το μαστόνι του στο χέρι και σφυρίζοντας ένα τραγουδάκι της εποχής, από εκείνα που λανθάρουν ή χορτάστει στα θέατρα και παρορμίζουν κατόπιν οι φωνογράφοι, σ' όλα τὰ «καθώς πρέπει», ελληνικά στίγια της Προτευσίας και των Έπαρχιών, με συνήτησαν στο δρόμο, ο κ. Σουρουζκιμέμ.

— Καλή μέρα, φίλε μου!

— Καλή σου, μέρα!
— Είμαι εύτυχης!
— Σε βλέπω. Και γιατί παρακαλώ;
— Η σύζυγός μου. Την ξέρετε την σύζυγό μου!...

Και μού τι διαβάζει

Την ήξευρα. Ήταν ένα ζώνον μαστοφόρον, δίπουν, άπτερον και παρόμολον:
— Ναι, τού είπα. Την ξέρω. Είνε...
— Είνε πολύ προοδευτική κυρία, με διέκοψε. Γυναίκα τών νέων ιδεών, τών νέων άρχων, τών νέων πεποιθήσεων και τών νέων... άνδρων! Με αυτό δεν θέλω να ειπω ότι εγώ είμαι γέρος! Θεός φυλάξοι!... Άλλά είμαι σύζυγος, βλέπετε, και ως σύζυγος έχω χιάσει την άνδρική μου ύπόστασι.

— Πώς;
— Μάλιστα. Της σύζυγού μου, λοιπόν τού λέτε, της άρσεται ή... ο δ ο ς και ή π ρ ο ο δ ο ς και όμως θυμώνει άμα την λένε... γ ο ν α ί κ α τ ο υ δ ρ ο μ ο υ.

— Άς είνε! Διαρκώς μού ζοτανάει τὰ «δίκαια τών γυναικών» και ζητάει ψήφον, καπέλλο και νέο φόρμα. Άνακατώνεται σ' όλη τη γυναικίστικη κίτησιν τών Άδηνών, και γράφει δημονήματα, τὰ όποια μού διαβάσει, άνακατείνοντας τόν ταπεινό μου στόμαχο!...

— Μιά ήμέρα ήλθε πολύ ταραχμένη σπίτι μου.
— Έτελείωσαν, επί τέλους, έτελείωσαν! Έξουζε.
— Τι! Ποιον έτελείωσες;

Σήμερον έχουεν συμβούλιον όλας ή συνφραζέτες της πόλεως. Ήμουεν εγώ και πλήθος από ευγαρείς κυρίες τών νέων ιδεών και τών νέων βλέψεων. Ή κ. Ταιζοπούλου, ή κ. Ζουρλιότου, ή κ. Έξαφροδιστοπούλου, ή Δις Όργανέτου, δέκα Έλληνες αντισυταγματάρχου, ό Σύλλογος τών Αγάμων, ό Μερακλής και άλλοι.

— Και τί αποφασίσανε;
— Νά ζητήσουν δημοσιες θέσεις και μάλιστα έχουον αποπό, να επιβάλουν, διά της βίας την θέλησή τους!...

— Λοιπόν, εξακολούθησεν ό κ. Σουρουζκιμέμ, συσχεφθήκαμε όρα πολύ, με την αγαπητή μου σύζυγο, ποιά θέσι να ζητήση από την Πολιτεία.

Νά γείνη... άνδραιοπιστής ή ένομοτόχης

Αυτή ήθελε να γίνει άνδραιοπιστής ή τούλάχιστον ένομοτόχης.
— Εγώ επέμεινα να ζητήση τόν επίσημο βαθμό τού άνδραιοπιστού.
— Ζωή και ζότα—πήττα, πουλίκα μου! μού έλεγε, στην χοροφλαζή!...

— Άξιότατέ μου, άγγελε, της άπαντοΐσα, γιά να γίνει ένομοτόχης, πρέπει να είσαι κόκκορας. Άν δεν πιστεύης κίταξες και τὰ διδακτικά βιβλία που γράφουν πως ό κόκκορας «είνε ένομοτόχης στις κότες του!...»
— Τό παραδέχθηκε.

— Τι όραία, της είπα, ή στολή και ή θέσις τού άνδραιοπιστού. Θα σύρης τό ξίφος σου στα πεζοδρομία, στις τσελτέξ και τις δοξολογίες... Τι τιμή και δόξα σ' έμέ και στην πατρίδα. Κι' έπειτα τό

παιδάκι, που θα κάνουμε, θα θηλάξη γάλα στρατιωτικό και θ' ανατραφή μέσα στις λόγγες και μέσα στα γυμνάσια. Είμαι βέβαιος ότι αυτό θα γίνει ό Μέγας Ναπολέων της Έλλάδος... Προβλέπο τη σωτηρία της πατρίδος.

— Η σύζυγός μου όμως άρνείται.
— Σχεφθήκαμε λοιπόν και αποφασίσανε να ζητήσουμε θέσι κατήγητσή στο Πανεπιστήμιο.

— Χουζούμ! έξσε, δεν είνε έτσι, μαργαριταράκι μου;
— Ναι μπουλντοκ μου!...

Ζητήσαμε λοιπόν τη θέσι τού κατήγητσή και την πήκαμε.
— Τό επιτύχαμε άνε σβίσε!...

— Η σύζυγός μου διδάσκει, είνε καιρός τώρα. «Κουτσουπολικό δικαίο». Πηγαίνει τρεις φορές την εβδομάδα στις 10 στο Πανεπιστήμιο και φεύγει στις 10 και είκοσι λεπτά.

— Η Έλλάς έσώθη!
— Δόξα στις νέες ιδέες και τις παληές γυναίκες!...

— Τό Πανεπιστήμιο, σήμερα, έκλεισε πύργους του.
— Η σύζυγός μου εξαγορεύει τόν διάδοχο τού οικογενειακού μας θρόνου.

— Μά εξαγορεύουν και οι κατήγηταί τού Πανεπιστημίου; τού λέγω.

— Αυτός είνε ό φόρος, που χρυστάμε να δώσουμε.
— Πού; Στόν δημοσιο εισπράκτορα;
— Όχι, προς τη μητέρα φύσι.
— Ληλαδή είνε έ γ γ ο ς φ ο ς, απήτησα εγώ!

— Τό Πανεπιστήμιο εξακολουθεί να έχη κλεισμένες τις πόρτες του και θα εξακολουθήση ως να κλείσουν ή σαόντα ήμερες!...

— Η αγαπητή μου σύζυγος, είνε λεζώ!...
— Τι μεγάλη τιμή για την οικογένειά μας! Τό Πανεπιστήμιο, καθώς ξέρετε, κλείει μόνο, σε μεγάλες περιστάσεις!...

— Νά τώρα και τό κοινωνικό που δημοσιεύθηκε στη προοδευτική εφημερίδα ή «Ζ ο υ ρ λ ο π α ν τ ι ε ρ α». Χθές ασή τα έξημερομάτα, ή σεβαστή κ. κατήγητσή τού Πανεπιστημίου Όργανία Σουρουζκιμέμ, έικεκε δίδμα. Εξήρμηθη εις αυτή, να της ζήσουν, τα νωγρά, τα όποια είνε ήμισοταί και ζωηρομένα.

— Είδατε λοιπόν δόξα! είπε ό κ. Σουρουζκιμέμ.

— ... Α ό ξ α! θέλετε να πητε...
— Μά δεν σας άρσασον ή φρεμιστικές ιδέες;
— Η φρεμιστικές ...χ - ι δ ε ς !... θέλετε να πητε.
— Άν σας άκουγε ή γυναίκα μου, ή Λέλα, θα σας έπνιγε.
— Λέλα τη λένε την κυρία σας;
— Φυσικά. Λέλα Σουρουζκιμέμ.
— Άζου να δης. Στο έξης να την λέξ... Α έ ρ α Σουρουζκιμέμ!...

Σταμ. Σταματίου

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Οί φελάχοι της Αθήναιου έχουον την ιδέα ότι ό κόσμος σπηρίζεται πάνω σε ένν από τὰ κέρκτα παμμέγιστου δοδιού! Κκι! όταν τό δοδι άπυυδήση κρκατώντας τόν κόσμο πάνω στο κέρκτο, τόν έσπφρνδονίξει στο άλλο! Κκι! από αυτό προέρχονται οι σεισμοί!...

Και μερικου άπάστατου Συναγματάρχου!